

גמ"ר 3211/03/15 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד רוני אנגלהרד

בית משפט השלום לתעבורה באילת

03 מרץ 2016
כ"ג אדר א' תשע"ו

גמ"ר 3211-03-15 מדינת ישראל נ' אנגלהרד
תיק חיצוני:

בפני כב' השופט גל שלמה טייב
המאשימה:
מדינת ישראל - פמ"ד
ע"י עו"ד ודים סיגל

נגד
הנאשמת:
רוני אנגלהרד
ע"י עו"ד איציק כהן

החלטה

1. בפני בקשה לתיקון כתב האישום בהתאם לסעיף 92(א) לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ו-1982 (להלן: "**חסד"פ**), במסגרתה מבקשת המאשימה להוסיף עד תביעה, קצין בוחנים ראשי מחוזי, רפ"ק אלכס מוגילביץ' (להלן - **קצין בוחנים מחוזי**), אשר יגיש חוות דעת מטעמו.

2. למען הסדר הטוב, אפרט את השתלשלות ההליכים עד כה בתיק זה על מנת לעמוד על מועדי הגשת הבקשה ומהותה.

3. בתיק זה הוגש כתב אישום בחודש מרץ 2015, והנאשמת באמצעות בא-כוחה כפרה במיוחס לה בישיבת ההקראה הראשונה שהתקיימה ביום 21.06.2015.

במסגרת פרשת התביעה נשמעה עדותו של בוחן התנועה, רס"ר דוד פטיטו (להלן: "**הבוחן פטיטו**") במשך שתי ישיבות, הראשונה ביום 05.11.2015 והשנייה ביום 10.12.2015. בסיום עדותו של הבוחן פטיטו, הצהיר ב"כ הנאשמת כי אין בכוונתו לחקור את שאר עדי התביעה וכי מבחינתו ניתן להגיש את שאר המסמכים שבידי המאשימה, בעוד ב"כ המאשימה ביקש לשמור על הזכות להגשת מסמכים תוך שהוא מבהיר כי מעוניין להגיש, בין היתר, את תעודת הפטירה של המנוח.

המסמכים לא הוגשו באותו מועד והמאשימה לא הכריזה "אלו עדי", בשים לב להערות בית המשפט ובקשת המאשימה לבחון את עמדתה בתיק זה בשים לב לעדות הבוחן פטיטו. משכך נקבע התיק לישיבת תזכורת צדדים.

4. בפתח ישיבת התזכורת הודיעה המאשימה כי בכוונתה להמשיך בניהול ההליך, ועתרה לזימון הבוחן

פטיטו בשנית על מנת לשאול אותו שאלות הבהרה במסגרת חקירה חוזרת. ב"כ הנאשם התנגד לבקשת המאשימה, ובמועד זה קבעתי כי אין מקום להעדה מחודשת של הבוחן פטיטו, בשים לב לכך שחקירתו ארכה כ- 14 שעות והתפרשה על פני למעלה מ-200 עמודי פרוטוקול וכשניתנה למאשימה הזדמנות לחקירתו החוזרת של הבוחן אותה בחרה שלא לנצל ועל כן בחלוף חודש וחצי מאז ישיבת ההוכחות הקודמת אין מקום להיעתר לבקשה זו.

לאחר החלטתי זו הודיעה המאשימה כי בכוונתה להגיש בקשה לתיקון כתב האישום על דרך הוספת עד תביעה, וזאת לאחר שתבצע השלמת חקירה במסגרתה יערוך העד חוות דעת מטעמו, היא הבקשה נשוא החלטה זו.

ב"כ הנאשמת התנגד אף לבקשה זו, ובהחלטתי התרתי למאשימה להגיש בקשה זו בכתב ואפשרתי לב"כ הנאשמת להגיש תגובתו לבקשה.

לצורך יעול הדיון המאשימה, בהסכמת ב"כ הנאשמת, הגישה את המסמכים הנוותרים אותם ערכו שאר עדי התביעה.

הבקשה לתיקון כתב האישום והתגובה לה

5. בפתח הבקשה עומדת המאשימה כי **הצורך בזימונו של העד, קצין הבוחנים המחוזי, נובע מהגרסה חדשה אותה העלתה הנאשמת** ולפיה כיוון נסיעת רוכב האופנוע היה בנתיב נסיעתה של הנאשמת או לחילופין רוכב האופנוע הגיע משביל עבר שמימין לנתיב הנסיעה המקורי של הנאשמת וזאת בהתאם לתמונות שצולמו על ידי הבוחן פטיטו.

ב"כ המאשימה הדגיש כי זו היתה המטרה שעמדה בבסיס הבקשה לזמן את הבוחן פטיטו בשנית, לצורך חקירתו החוזרת, על מנת שיבהיר תשובותיו ביחס לתמונות אותן צילם ואליהן לא התייחס במסגרת חקירתו בתיק וזאת כפי שהיתה רשאית לעשות על פי סעיף 174 סיפא לחסד"פ.

6. משנדחתה בקשת המאשימה לזימונו של הבוחן פטיטו בשנית, טוענת המאשימה כי תיקון כתב האישום בדרך של הוספת קצין הבוחנים המחוזי תאפשר למאשימה להתמודד עם התיזה שהועלתה על ידי הנאשמת ובכך לחתור לגילוי האמת שהוא העיקרון המרכזי במשפט הפלילי שעליו אמון בית המשפט.

לדברי המאשימה, העובדה כי הדברים לא הובהרו כנדרש, לשיטתה, על ידי הבוחן פטיטו, עלולה להוביל לפרשנות לא נכונה של כלל הממצאים שבתיק וזאת בשל העובדה כי אופייה של החקירה הנגדית שונה מזו של החקירה החוזרת.

עוד הוסיפה המאשימה כי העובדה שהבוחן פטיטו עומת עם התיזה החדשה רק בשלב החקירה הנגדית מבלי שהועברה חוות דעת מטעם ההגנה לידי המאשימה קודם לדיון, העמידה אותו בפני מצב בו לא יכול היה לבחון את הדברים בצורה מעמיקה ללא לחץ של החקירה הנגדית, שכן בשונה מעד רגיל מדובר בעד מומחה שאך טבעי כי יתקשה לבחון ולנתח לאלתר את כל הממצאים עימם הוא מעומת.

7. באשר לאפשרות לתיקון כתב האישום בשלב זה של ההליכים, הפנתה המאשימה להלכה הפסוקה וכן לפסיקה דומה לשיטתה שאפשרה הוספת עד מומחה בשלבים שונים של ההליך וזאת לצורך גילוי האמת. לטענת המאשימה, המבחן היחיד אותו על בית המשפט לבחון הוא האם יהיה בתיקון כתב האישום כדי לקפח את הגנתו של הנאשם ותיפגע זכותו להתגונן באופן סביר. לשיטת המאשימה, אין בתיקון המבוקש כדי לפגוע בזכויותיה של הנאשמת שכן חוות הדעת שתוגש תועמד לרשות ההגנה מבעוד מועד וזו תוכל לחקור את העד בחקירה נגדית ואף להביא ראיות לסתור את שיעלה בעדותו של העד.

8. ב"כ הנאשמת התנגד לבקשה.

ב"כ הנאשמת הבהיר כי בניגוד לעמדת המאשימה, העומדת בבסיס הגשת הבקשה, ולפיה הועלתה על ידי הנאשמת גרסה חדשה באשר לאפשרות כיוון נסיעתו של רוכב האופנוע, הרי שזו לא העלתה גרסה שכזו. ב"כ הנאשמת הפנה בעניין זה לתשובת הנאשמת לכתב האישום, במסגרתה מסרה כי כופרת מחוסר ידיעה מה היה כיוון נסיעת רוכב האופנוע. יתרה מכך, הבהיר ב"כ הנאשמת כי אין לנאשמת כל תיזה או גרסה באשר לכיוון נסיעת רוכב האופנוע, כי אין בכוונתה להעלות תיזה שכזו, וככל שזו תועלה במסגרת פרשת ההגנה תוכל המאשימה להביא ראיות לסותרת באמצעות עדי הזמה.

עוד הדגיש ב"כ הנאשמת כי על המאשימה מוטלת החובה להוכיח את אשמת הנאשמת ובמסגרת זו על בוחן התנועה היה לשלול כל אפשרות חלופית באשר למנגנון התרחשות התאונה.

9. ב"כ הנאשמת אף התנגד נחרצות להוספת עד התביעה, קצין הבוחנים המחוזי, בטענה כי בשלב זה של הגשת הבקשה לא קיימת כל חוות דעת מטעם אותו עד ועל כן לא ברור על מה מסתמכת המאשימה כי יהיה בחוות דעת שכזו כדי לחתור לבירור האמת. לטענת ב"כ הנאשמת, המאשימה עותרת בבקשתה כי קצין הבוחנים המחוזי ינתח את הממצאים שנאספו על ידי הבוחן פטיטו, יתקן את הטעון תיקון בעדותו של הבוחן, תוך שהוא מחליף את תפקידו של בית המשפט בניתוח אותם ממצאים ובכך להביא לפתיחת התיק מחדש.

ב"כ הנאשמת הוסיף וטען, כי למאשימה היתה הזכות לחקור את הבוחן פטיטו בחקירה חוזרת ובמסגרתה לנסות ולהבהיר את שהיא סבורה שהיה נדרש לברר, אולם היא בחרה שלא לעשות כן ועל כן הטרוניה המופנית כלפי בית המשפט, במסגרת הבקשה, על שלא איפשר את החזרת הבוחן פטיטו, לדוכן העדים, אינה במקומה.

עוד טען ב"כ המאשימה, כי הטיעון ולפיו הבוחן פטיטו, בשל מעמדו כעד מומחה לא יכול, מטבע הדברים, לנתח ולבחון את כל הממצאים עימם הוא מעומת במסגרת החקירה הנגדית, אינו מתיישב עם יסודות ההליך הפלילי ואופייה של החקירה הנגדית ונראה כי דווקא בשל מעמדו של הבוחן נדרש לצפות ממנו כי יוכל לענות על כלל השאלות העולות מתוך הממצאים שאסף. יתרה מכך, הוסיף ב"כ המאשימה כי, בניגוד לטענת המאשימה הבוחן פטיטו השיב לשאלות שנשאל ואף השיב, בשים לב לממצאים אותם אסף, כי לא יכול לבסס על סמך ממצאיו את כיוון נסיעת רוכב האופנוע.

10. ב"כ הנאשמת התייחס לפסיקה אליה הפנתה המאשימה כתמיכה לבקשתה וטען כי אין באף אחד מן המקרים, דמיון למקרה של הנאשמת, שכן בכל המקרים דובר על עדים שנכחו בזירת האירוע ואספו את הממצאים ולחילופין חומר החקירה בעניינם היה מצוי בתיק החקירה, כבר במועד הגשת כתב האישום.

11. לבסוף ביקש ב"כ הנאשמת לדחות את טענת המאשימה כי אין בזימונו של העד החדש כדי לפגוע בהגנת הנאשמת שכן החומר יועבר לעיון ההגנה קודם חקירתו הנגדית, ככל שתתבקש. לטענת ב"כ הנאשמת, ההגנה נערכה לחקירתו של הבוחן פטיטו במשך 8 חודשים ובמהלך שתי ישיבות ארוכות בבית המשפט ועתה בבקשת המאשימה יש כדי ניסיון לסדר את הראיות מחדש, במנותק מההליך שנוהל עד כה ולאחר שההגנה התגוננה בפני האישומים והראיות שנמצאו בתיק החקירה.

דין והכרעה

12. דין הבקשה להידחות.

מספר טעמים עומדים בבסיס החלטתי זו אולם, נראה כי בשים לב לנימוקי הבקשה והתגובה לה, העיקרי שבהם מבוסס על חוסר ההבנה שנפלה בין הצדדים, בכל הקשור לטענה כי הנאשמת הציגה תיזה חדשה בנוגע לכיוון נסיעת רוכב האופנוע.

13. כאמור, בסעיף 2 לבקשת המאשימה, הצורך בהוספת עד התביעה, קצין הבוחנים המחוזי, נבע מטענת המאשימה ולפיה הנאשמת, באמצעות בא כוחה, במהלך חקירתו הנגדית של הבוחן פטיטו, העלתה גרסאות חדשות באשר לכיוון נסיעתו של רוכב האופנוע, גרסאות שלא בא זכרן, במהלך חקירתה מיד לאחר האירוע. במצב דברים זה ולאור סירובו של בית המשפט לאפשר חקירה חוזרת של הבוחן, הרי שעדותו של הבוחן יכולה להתפרש באופן לא נכון ובכך עלול להיגרם עיוות דין ועל כן יש מקום לאפשר את התיקון על מנת לאפשר את מימושו של עקרון העל של גילוי האמת.

14. תגובת הנאשמת, מפי בא כוחה, מבהירה באופן חד משמעי כי לא נטענה כל גרסה חדשה מפיה של הנאשמת, באשר לכיוון נסיעתו של רוכב האופנוע. יתרה מכך, הפנה ב"כ הנאשמת לתשובתה של הנאשמת לכתב האישום, ממנה עולה כי הנאשמת כופרת באשר לכיוון נסיעתו של רוכב האופנוע בשל חוסר ידיעה.

15. במצב דברים זה, משהוסר "הערפל" האפשרי ממנו חששה המאשימה, כי אפשר והועלתה גרסה חדשה שלא ניתנה לה תשובה על ידי הבוחן, הרי שאין מקום וצורך בתיקון כתב האישום והוספת עד המומחה, לצורך בירור והבהרת הסוגיה.

16. במאמר מוסגר אציין כי טענת המאשימה, בפסקה 11 לבקשה, ולפיה בית המשפט סירב לאפשר את חקירתו החוזרת של הבוחן פטיטו, משוללת כל יסוד. הבוחן פטיטו, נחקר, כאמור, במהלך 2 ישיבות ארוכות מאוד ובסיומה של החקירה הנגדית, **עמדה למאשימה הזכות הקבועה בחוק לחקור את הבוחן בחקירה חוזרת, אולם היא בחרה שלא לעשות כן.**

לטעמי, המאשימה נפלה לכלל טעות גם בניתוחה את סעיף 174 סיפא לחסד"פ. לדברי המאשימה, לשון הסעיף מאפשרת לה לזמן את העד בשנית. עיון בסעיף מלמד כי הזכות העומדת למאשימה היא לחקור את העד מטעמה בחקירה חוזרת, זכות, שכאמור, ניתנה לה אך היא בחרה שלא לנצל. האפשרות לחזור ולשאול את העד שאלה נוספת לאחר סיום חקירתו, נתונה להחלטת בית המשפט ואינה זכות קנויה למאשימה. משבחרה המאשימה שלא לנצל את האפשרות לחקור את הבוחן מטעמה, כבר במסגרת החקירה החוזרת, לא ברור כלל ועיקר הצורך לאפשר לשואלו "שאלה נוספת", כחודשיים לאחר שהחוקר ירד מדוכן העדים, כפי שהרחבתי בעניין בהחלטתי מיום 21.01.16.

אין בידי לקבל אף את טענת המאשימה כי משעומת הבוחן פטיטו לראשונה עם תיזה אפשרית שכזו, רק במסגרת החקירה הנגדית, מבלי שהועברה לעיונו חוות דעת נגדית מטעם ההגנה, עמד העד בפני מציאות בה יתקשה לבחון את הטענות בצורה מעמיקה בלא הלחץ של החקירה הנגדית.

הפרוצדורה הפלילית ברורה ומסעיף 174 לחסד"פ עולה בברור כי החקירה החוזרת, ככל שהיא מתבקשת על ידי הצד שהזמין את העד מתבצעת מיד ובסמוך לחקירה הנגדית.

משכך הטענה כי העד היה נתון תחת לחץ החקירה הנגדית ולכן לא יכול היה להתייחס באופן מעמיק לטענות שעלו בחקירה זו היא תמוהה, לא פחות, בוודאי כשמדובר בעד מומחה, המכיר את זירת האירוע ואת הממצאים שאסף. יתרה מכך, המאשימה היא זו שבחרה לא לחקור את העד בחקירה חוזרת ועתה אין היא יכולה לטעון כי הבוחן פטיטו לא יכול היה להיות ערוך ולהשיב על הטענות השונות, שכן היא זו שלא "יצרה" עבורו, מטעמיה שלה, את האפשרות להשיב על הטענות לכאורה ושרק עתה היא מבקשת להתמודד איתן.

17. נראה כי בשלב זה של ההליכים ולאור תגובת הנאשמת והבהרותיה, הבקשה לתיקון כתב האישום "הקדימה את זמנה", במובן זה שלעת עתה אין כל צורך בחוות דעת מטעם המאשימה להפריך תיזה חלופית מטעם ההגנה. אך ברור הוא כי ככל שההגנה תעלה גרסה חדשה, באשר לכיוון נסיעת רוכב האופנוע, במסגרת פרשת ההגנה, תהא רשאית המאשימה להביא עדי הזמה מטעמה, ובכלל זה לזמן את קצין הבוחנים המחוזי והכל בכפוף לכללים הקבועים ביחס לראיות הזמה.

18. למעלה מן הצורך, לאור קביעתי דלעיל, אתייחס אף לעצם הבקשה לתיקון כתב האישום בשלב זה של ההליכים ולמהות התיקון המבוקש.

19. סדרי הדין בפלילים נועדו בעיקרם ליצור מערכת שתאפשר עשיית צדק ושמירה על כללי משחק משני צדי המתס. יחד עם זאת, כבר נפסק לא אחת והדבר הוא בבחינת הלכה מושרשת שאין עליה עוררין, כי סדרי הדין אינם חזות הכל וככל שאין בהגמשתם כדי לגרום לעיוות דין למי מהצדדים, יש מקום לאפשר חריגה מהם לצורך השגת אינטרסים אחרים של המשפט ובראשם גילוי האמת.

עמדה על כך כבוד השופטת ע' ארבל **בפרשת מקלדה** (ע"פ 4946/07 **עלי מקלדה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו)(19.02.09):

"זאת יש לזכור: כללי הפרוצדורה הפלילית נועדו לכונן הליך שכללי ומועדי ידועים, שיש בו שיטה וסדר קבועים וברורים אשר מונעים שרירות לב ומגדילים את הסיכוי לעשיית צדק (משה שלגי וצבי כהן סדר הדין הפלילי 7-8 (מהדורה שנייה, 2000). אכן, וכשם שחזר בית משפט זה ושנה פעמים רבות "אין הדין הפלילי צריך לקבל צורת משחק אשקוקי שבו מהלך אחד בלתי נכון קובע את גורל המשחק" (ע"פ 1/48 סילוסטר נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל, פ"ד א(1) 5 (1949)), שהרי "הפרוצדורה אינה מיטת סדום שבה מקצצים את רגליו או מתיזים את ראשו של בעל-דין כדי להכניסו לתוכה כנכה או כבר-מינן" (ע"א 189/66 ששון נ' קדמה בע"מ, פ"ד כ(3) 477, 479 (1966). בנסיבות מתאימות, כשהדבר אינו גורם עוול לבעל הדין האחר, ראוי הוא, איפוא, לשופט כי יסטה מכללי הפרוצדורה על מנת להגשים את הצדק במקרה הפרטני שלפניו (רע"פ 3877/93 אבנרי נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(4) 832 (1993)). עם זאת, אף לגמישות הדיונית יש להציב גבול, ואין לקבל מצב של פריצת כל מועד וכל כלל בלא הצדקה וללא סייג, שכן בכך "יוקרבו" יתרונותיו הרבים של סדר הדין, על מזבח תיקון מחדליו של בעל הדין במקרה הבודד."

20. כללים אלה חלים גם בכל הקשור לבקשות לתיקון כתב האישום, לאחר שניתן מענה לכתב האישום. האפשרות לתקן את כתב האישום, נתונה לבית המשפט, בכל שלב של ההליך ואף בהליכי הערעור ובלבד שהתנאי הקבוע בסעיף 92(א) לחסד"פ ולפיו ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן נשמר מכל משמר.

21. פסק הדין המנחה, שניתן **בפרשת קניר** (ע"פ 951/80 **יצחק קניר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו)(10.06.81)(**להלן - הלכת קניר**)), אליו הפנתה המאשימה, עסק בשאלת האפשרות להבאת ראיות נוספות לאחר שנשמעו הסיכומים בתיק. בית המשפט העליון עמד על הכלל ולפיו על הצדדים להביא ראיותיהם בזמן הרגיל והמקובל על פי כללי סדרי הדין וכל חריגה מכלל זה צריכה להיות במשורה, תוך שהיא מתחשבת גם במועד בו מתבקשת הבקשה.

מפאת חשיבות הדברים ראוי להביא את דברי כבוד השופט א' ברק (כתוארו אז) כלשונם:

"בצד הכלל, כי הראיות צריכות להיות מובאות בזמן הרגיל והמקובל, יש להכיר בשיקול-דעת בית המשפט לסטות מהכלל, במקרה שהוא ימצא זאת לנחוץ. הפעלת שיקול-דעת זה אינה צריכה להיות עניין שבשגרה. יש להניח, כי ככל שהצד התרחק מהמועד הקבוע בחוק להבאת ראיות, וככל שהמשפט מתקרב לשלבמתן פסק הדין, כן יקשה לשכנע את בית המשפט להפעיל את שיקול הדעת, אך הסמכות לכך קיימת תמיד. בית המשפט יסקול את צורכי הנאשם מזה ואת צורכי החברה מזה. במסגרת שיקוליו אלה יעמיד בית המשפט בראש מעייניו את השיקול, שלא יגרם עיוות דין לנאשם. לעניין זה אין לומר, כי נגרם עיוות דין, משום שראיה חדשה סייעה להרשעתו. פשיטא, שאם התביעה מבקשת להביא ראיה חדשה, יש בה בראיה זו כדי לסייע להרשעת הנאשם, שאם לא כן לא הייתה מבקשת כלל להביאה. עיוות דין משמעותו, בהקשר זה, פגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן כראוי." (הקווים התחתונים הוספו - ג.ש.ט)

22. על אף שמדובר בהלכה, בכל הקשור לאפשרות תיקון כתב אישום, ראוי להדגיש בעניין זה כי בעניינו של **קניר**, התיקון המבוקש נבע בשל מחדל של התביעה, אשר שגתה באשר לנטל ההוכחה המוטל עליה ועל כן בית המשפט התיר את התיקון. רוצה לומר, כי על אף **שהלכת קניר**, לא סייעה עצמה ביחס לסוג התיקון המבוקש הרי שברור כי למהות התיקון המבוקש ישנו משקל דומיננטי בהחלטה האם להתיר את התיקון אם לאו וזאת מעבר לשאלה באשר למועד הגשת הבקשה, שכן למהות זו השפעה ישירה על שאלת יכולתו של הנאשם להתגונן כראוי מפני הראיה החדשה אותה מבקשים להוסיף.

23. בעניינו, וכאמור הדברים נאמרים מעבר לנדרש, נראה כי מדובר בתיקון מהותי ביותר, אשר יש בו כדי לשנות ולמצער להשפיע על קו ההגנה של הנאשמת. הנאשמת, באמצעות בא כוחה, נערכה להגנתה, בהתאם לראיות ולחוות הדעת שהוגשו בתיק, ועתה מבקשת המאשימה להביא כראיה נוספת, חוות דעת, שאמנם נסמכת על הממצאים שנאספו בזירה, אולם יתכן ותצריך שינוי של קו ההגנה של הנאשמת. הדברים נאמרים בהסתייגות, שכן לא ברור כלל מה כוללת אותה חוות דעת. יתרה מכך, הדבר אף עלול לגרום לעיוות דין לנאשמת, בעצם הצורך להתגונן שנית בפני האשמות המיוחסות לה ועל כן מתן רשות לתיקון כתב האישום יהיה בו כדי מידה יתרה של התערבות בסדרי הדין, כאשר, לטעמי, החשש לעוול שייגרם לנאשמת הוא ממשי.

נראה כי לא לכך התכוון בית המשפט העליון **בהלכת קניר** בקובעו כי ניתן, לתקן את כתב האישום בכל שלב שהוא. התיקון המבוקש, בדרך של הוספת עד תביעה מומחה שמבקש להסביר את הראיות בצורה אחרת ממה שהובא עד כה בפני בית המשפט (כעולה מבקשת המאשימה), בשלבים מתקדמים של ההליך, כאשר בעצם פרשת התביעה הסתיימה, גם אם המאשימה טרם הכריזה "אלו עדי", הינו תיקון "חריף וקיצוני", שיש בו כדי לערער את כל מושכלות היסוד העומדים בבסיס סדרי הדין בפלילים וכאמור עלול לגרום עוות דין לנאשמת.

24. אף באסמכתאות עליהן ביקשה המאשימה להסתמך בבקשתה כדי להתיר את התיקון המבוקש. האסמכתאות מלמדות על כך שניתן, גם ניתן, להעיד עד פעם נוספת ואף להביא ראיה חדשה, בדמות חוות דעת על ידי אותו עד או עד אחר, גם בשלבים מתקדמים של ההליך. ואולם עיון במקרים שהובאו מלמד כי מדובר היה בבקשות להגשת חוות דעת על ידי עדים שהיו על דוכן העדים, עדים שאמנם לא זומנו על ידי המאשימה כעדי תביעה מלכתחילה, אך נכחו בזירה לאורך כל החקירה ונדרשו לצורך סתירת תיזה חלופית של הנאשמת או במקרים בהם חומר החקירה היה מונח לפתחו של הנאשם כבר בעת הגשת כתב האישום.

לא כך, כאמור, בעניינו. קצין הבוחנים המחוזי, לא נכח בזירה בעת איסוף הממצאים, לא ערך חוות דעת קודם הגשת כתב האישום, אלא מתעתד להכין חוות דעת שכזו רק עתה וחשוב מכל עדותו מבקשת להפריך תיזה לכאורית שכלל לא נטענת, כאמור בתגובת הנאשמת לביקשה.

25. לבסוף אציין, כי החשש של המאשימה שמא דבריו של הבוחן פטיטו לא יובנו כהלכה על ידי בית המשפט ועל כן יש מקום להתיר את העדת קצין הבוחנים הראשי אינה נהירה לי כלל ועיקר. המאשימה, בחרה להביא את עדיה, כפי שמצאה לנכון, ובמסגרת זו העידה את הבוחן פטיטו, כעד המרכזי, שעל סמך ממצאיו וחוות דעתו ביקשה לבסס את אשמת הנאשמת. בעת הגשת כתב האישום לא סברה המאשימה כי יש צורך בהעדת בוחן נוסף. עתה משסבורה המאשימה (בדגש על כך שזו סברתה בלבד) כי העדות תתפרש לא נכון, מבקשת המאשימה, באמצעות קצין הבוחנים הראשי, "לתרגם" לבית המשפט את מכלול הממצאים שנאספו בשטח.

ניתוח הראיות והממצאים ובחינת עדותם של העדים נתונה לפתחו של בית המשפט ואין כל צורך בסיוע חיצוני, בדמות עדותו של קצין הבוחנים המחוזי, שלא נכח בזירת האירוע, להבנת התמונה העולה מכלל הראיות. בית המשפט ישמע את מסכת הראיות מטעם המאשימה וההגנה עד תום ולאחר מכן יביא את מסקנותיו במסגרת הכרעת הדין.

בעניין זה אני מסכים עם טענת ב"כ הנאשמת כי חשש זה של המאשימה יכול להביא לכדי אבסורד, שכן חשש דומה שיכול ויעלה לאחר עדות קצין הבוחנים הראשי, ככל שעדותו היתה נשמעת, האם גם אז יהיה מקום להגיש בקשה נוספת לתיקון כתב האישום. הרי דבר זה לא יעלה על הדעת ועל כן לטעמי אין להעלות על הדעת אפשרות שכזו גם עתה בבקשה זו של המאשימה.

26. בשים לב לאמור ובדגש על הנאמר בפסקה 17, אני דוחה את הבקשה לתיקון כתב האישום.

קובע הדין לתזכורת צדדים ליום 14.03.16 בשעה 13:30.

ניתנה היום, כ"ג אדר א' תשע"ו, 03 מרץ 2016, בהעדר
הצדדים.